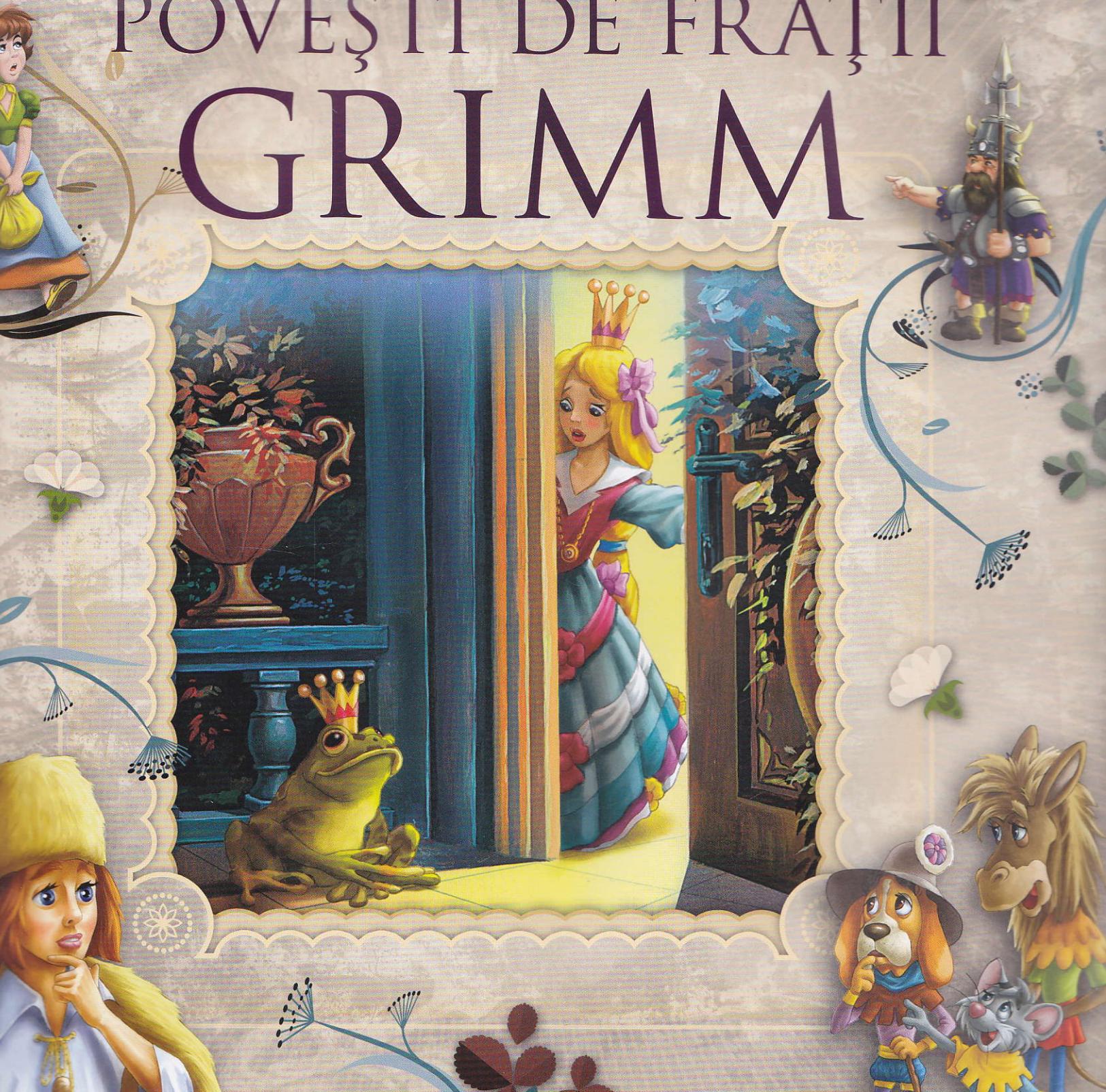

POVEȘTI DE FRĂȚII GRIMM

Cuprins

Prințul fermecat	4
Ciobănașul cel isteț	10
Muzicanții din Bremen	14
Lupul și cei șapte iezi	24
Mătușica Holle	32
Tom Degețel	38
Prietenia dintre șoarece și pisică	48
Iepurele și ariciul	54
Diavolul cu trei fire de păr din aur	60
Țăranul și diavolul	70
Regele Cioc-de-Sturz	74
Cizmarul și spiridușii	84
Paiul, tăciunele și bobul de fasole	88
Zâna lacului	92

Printul fermecat

Afost odată ca niciodată un împărat care avea o fică atât de frumoasă, încât până și soarele, care văzuse atâtea în călătoria sa prin văzduh, se minuna nespus când o zărea.

Nu departe de palatul împăratesc se găsea o pădure întinsă și întunecoasă de tei cu frunza mare și deasă. La umbra celui mai bătrân copac era o fântână. Pentru a se răcori când era arșiță, prințesa se plimba până la marginea pădurii și se sprijinea cu spatele de peretele de piatră al fântânii. Uneori, când i se făcea urât, se înveselea cu jocul ei preferat: arunca în sus o minge de aur și apoi o prindea.

Jucându-se aşa într-o frumoasă zi de vară, prințesa o azvârli însă prea sus și nu mai putea să o prindă. Minge de aur se rostogoli pe pământ și alunecă în fântână printr-o gaură din peretele de piatră. Prințesa nu o văzu, ci auzi numai când căzu în apă. Speriată, se repezi și privi zadarnic înăuntru; fântâna era atât de adâncă încât pe fundul său nu se putea zări nimic. O vreme, prințesa privi în gol, apoi se așeză cu tristețe pe o bancă de piatră. Pe obraz i se prelinse o lacrimă și începu să plângă din ce în ce mai tare. Nimic nu îi putea alina suferința.

Pe când suspina mai amarnic, prințesa auzi o voce:

– De ce plângi așa, dragă domniță? Verși lacrimi atât de amare că până și unei pietre i s-ar înmuia sufletul...

Prințesa privi în jur să afle cine îi vorbise, dar nu văzu pe nimeni. Abia apoi zări un broscoi mare și bubos care o privea dintr-o crăpătură a peretelui de piatră al fântânii.

– Se poate ca tu să fi vorbit cu mine, bătrân locuitor al mlaștinilor? întrebă ea cù uimire.

– Chiar eu! îi răspunse broscoiul. Te-am întrebat de ce ești atât de supărată.

- Iaca, plâng fiindcă mi-a căzut mingea de aur în fântână... zise prințesa și apoi oftă.

- Dacă numai de aceea, șterge-ți lacrimile. Spune-mi: ce mi-ai da dacă îți-ăș aduce mingea înapoi?

- Orice-ți poftește sufletul! Veșmintele mele frumoase, mărgăritarele și nestematele, chiar și coroana de aur pe care o port pe cap.

- Nu am nevoie de hainele tale, de pietrele tale prețioase sau de vreo coroană. Tot ce-mi doresc este să mă lași să fiu prietenul tău - să ne jucăm împreună, să sed la masă cu tine, să mănânc din farfurie ta, să beau din paharul tău și să dorm în patul tău. Dacă îmi făgăduiești toate aceste lucruri, mă scufund de-ndată în fântână și-ți aduc mingea de aur.

- Voi face orice-mi ceri, numai adu-mi mingea! îi promise fata de împărat.

Însă prințesa își zise în sinea sa: „Ce prostii îndrugă broscoiul ăsta nătărău! Cum își poate închipui că ar putea fi prieten cu mine, când se pricepe numai să orăcăie în baltă?”.

De-ndată ce auzi făgăduința fetei de împărat, broscoiul sări în fântână. Nică nu apucă prințesa să-și ducă bine gândul la capăt, că brotacul și ieși din apă cu mingea de aur în gură; sări apoi pe iarbă și o rostogoli în fața domniței. Sărind în sus de bucurie, fata de împărat își luă jucăria și, fără să se mai sinchisească vreo clipă

de broscoi, o rupse la fugă.

- Oac, oac! Stai, așteaptă! orăcăia el în zadar. Ia-mă cu tine, căci nu pot alerga atât de repede!

Fata de împărat însă nu se opri, fiind fericită că reușise să scape de el. De cum ajunse la palat, îl și dădu uitării pe broscoiul cel urât.

A doua zi, familia împăratului se așeză la masă pentru a lua prânzul. Când prințesa se ospăta de pe talerul său de aur, auzi niște pași lipăind pe scara de marmură de afară: plici-pleosc, plici-pleosc... Nu trecu mult și se auzi cineva ciocănind la ușă.

- Deschide, mică prințesă!

- Te cheamă cineva, copilă, spuse împăratul. Du-te și vezi cine e.

Domnița n-ar fi vrut să se ridice de pe scaun, dar nu putu să nu asculte de porunca tatălui său. Întredeschise ușa, apoi o trânti repede, încuind-o. Albă ca varul, se întoarse în fugă la masă.

– Ce s-a-ntâplat? întrebă împăratul. De ce ți-e atât de frică? A venit un zmeu la ușă să te răpească?

– Nu, tată, zise mica prințesă. Nu e un zmeu, ci un broscoi plin de bube!

– Și ce vrea de la tine?

Ce mai putea face biata fată de împărat? Nu avu de ales și ii povesti totul tatălui său: cum își scăpase mingea de aur în fântână și ce ii făgăduise broscoiului în schimbul său.

– Vai, dar dacă aș fi știut! murmură ea, în timp ce lacrimile-i jucau în ochi. Nu mi-a trecut vreodată prin minte că ar mai ieși din fântână, darămite că vine după mine...

Chiar atunci, broscoiul mai bătu o dată la ușă și strigă:

*Mică prințesă, mică prințesă!
Nu mai știi ce mi-ai făgăduit?
Mică prințesă, mică prințesă!
Deschide ușa! Sau nu m-ai auzit?*

Prințesa îl auzi însă prea bine. Atunci, împăratul ii spuse fetei sale:

– Dacă tot i-ai promis, acum ține-te de cuvânt. Poftește-l înăuntru.

Domnița deschise ușa, iar broscoiul sări în sală, ținându-se scai după fata de împărat până ajunse lângă scaunul său.

– Ridică-mă lângă tine! se auzi glasul poruncitor al broscoiu lui.

Prințesa șovăi, dar vocea tatălui ei se făcu din nou auzită:

– Făgăduiala e făgăduială și trebuie să te ții de cuvânt!

Ce mai rămăsesese de făcut? Deși îi era silă de el, biata prințesă îl ridică. Broscoiul însă nu se mulțumi cu atât. Își dori apoi să fie mutat pe masă, iar când ajunse acolo, spuse:

– Împinge talerul mai aproape, să pot mâncă și eu din el!

Fără să-i pese ce-ar putea gândi prințesa, broscoiul se ospătă cu mare poftă din bucatele delicioase. Când se satură, zise:

– Am mâncat și am băut pe săturate, iar acum mi-ar prinde bine un somn. Du-mă în camera ta și învelește-ți patul în asternuturi de mătase, să pot dormi.

Fata de împărat începu să plângă. Abia se îndura să atingă broscoiul cu piele umedă și rece... Cum să-l mai și culce în patul său proaspăt și moale? Furios, împăratul se încruntă și spuse:

– Când îți merge bine nu trebuie să-l alungi pe cel care a fost bun cu tine când te-ai aflat la ananghie!

Sărmana prințesa ridică broscoiul, îl duse în camera ei și-l zvârli într-un ungher întunecos, dar acesta nu se lăsă:

– Nu vreau să dorm într-un colț, ci la fel de bine ca tine, în patul tău pufos și curat.

Deși îl disprețuia din tot sufletul, fata de împărat se văzu nevoită să-l ridice și să-l aşeze în pat.

– Acum ține-ți gura, broscoi îngrozitor!

Dar de-nată ce așternu capul pe pernă, broscoiul se și prefăcu într-un chipeș fecior de împărat cu ochi fermecători.

– O vrăjitoare rea m-a blestemat și m-a transformat în broască. Tu erai singura din lume care putea să rupă vraja, îi zise Tânărul prinț. Acum spune, îți vei ține făgăduiala? Mă lași să fiu prietenul tău... sau poate mai mult, chiar soțul tău?

La scurt timp după ce-și reveni din uimirea care o cuprinse, prințesa încuviință. Nunta avu loc chiar în acea seară, iar a doua zi, Tânără pereche se hotărî să pornească spre regatul feciorului de împărat.

La răsăritul soarelui, în fața palatului se opri o caleașcă trasă de opt cai albi împodobiți cu pene de struț și cu hamuri de aur. În spatele strălucitoarei trăsuri sedea Heinrich, credinciosul slujitor al prințului. Atunci când stăpânul său fusese prefăcut în broscoi, Heinrich se întristase atât de mult încât își strânse inima cu trei cercuri de fier, ca să nu-i plesnească de durere. Credinciosul slujitor ajută mireii să se suie în caleașcă, apoi se aşeză din nou la locul său din spate. Când porniră la drum, Heinrich începu să fluiere în timp ce urmărea cu privirea întreg cuprinsul ținutului. Era nespus de fericit că stăpânul său preaiubit scăpase de blestemul vrăjitoarei.

Merseră ei aşa o bună bucătă de drum când, dintr-o dată, se auzi o trosnitură puternică, de parcă trăsura s-ar fi destrămat. Prințul strigă speriat:

– S-a rupt ceva?

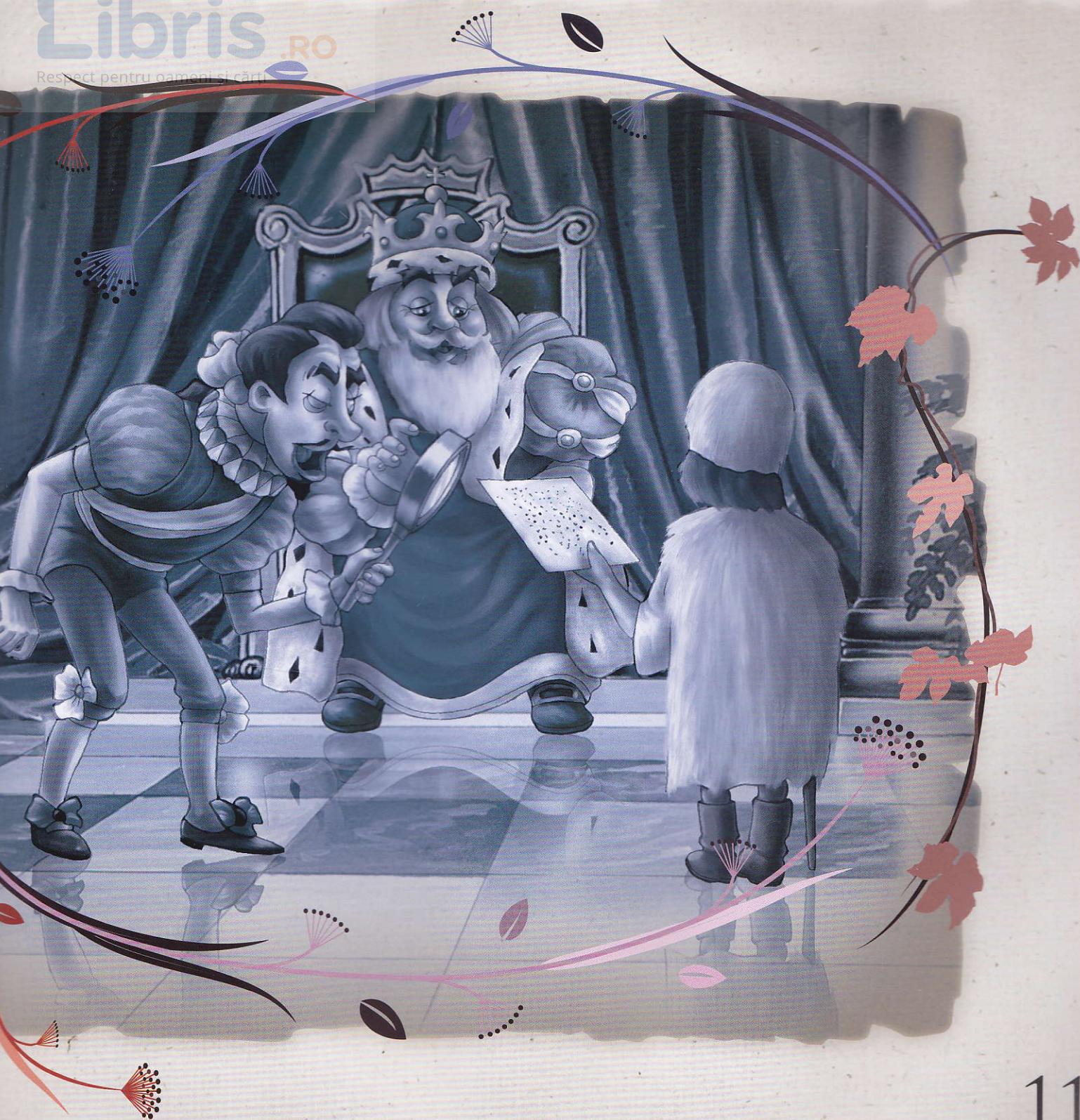
– Nu, stăpâne. Nu caleașca sună aşa. A plesnit un cerc dintre cele care-mi strâng inima.

De-a lungul drumului, trosnitura se mai auzi de două ori și, de fiecare dată, feciorul de împărat crezut că se rupe caleașca... Dar erau tot cercurile din jurul inimii credinciosului Heinrich, care se vedea în sfârșit fericit că stăpânul său nu mai era broscoi.

Ciobănașul cel istet,

Afost odată un ciobănaș atât de istet, încât i se dusese vestea peste mări și țări. Oricine știa cu câtă înțelepciune putea răspunde la orice întrebare care i se punea.

Însuși împăratul auzise ce se zvonea despre ciobănaș, dar nu vrut să se încreadă în spusele curtenilor. Ca să judece singur care era adevărul, poruncă ca băiatul să fie chemat la curte. Când ciobănașul se înfațășă înaintea sa, împăratul îi spuse:

– Ascultă-mă cu luare-aminte. Îți voi pune trei întrebări. Dacă poți să-mi răspunzi bine la toate, o să te iau cu mine la palat și-o să te cresc ca pe fiul meu.

– Prea bine, Măria Ta, încuviință băiatul.

În sala tronului se făcu atât de liniște, încât până și bâzâitul unei muște putea fi deslușit. Împăratul puse atunci prima întrebare:

– Câte picături de apă sunt în apele mărilor?

– Măria Ta, voi număra negreșit toate picăturile dacă dai poruncă să se stăvilească apa tuturor râurilor care se varsă în mări, pentru ca niciun strop să nu se scurgă înainte să-l fi adăugat la socoteala.

– Bine zis! Ia să vedem cum răspunzi la a doua întrebare: câte stele sunt pe cerul nopții?

– Măria Ta, poți să-mi dai o foaie de hârtie?

Uimiți, curtenii crezură că ciobănașul o va folosi la cine știe ce socoteli, dar când o primi, băiatul începu să o umple cu nenumărate punctulețe. Când nu mai era loc pe foaie, feciorul i-o dădu împăratului și îi zise:

– Atâtea stele sunt pe cerul nopții câte puncte se văd pe această hârtie. Cine nu mă crede poate să le numere.

Curtenii se minunară, iar învățății se temură ca nu cumva împăratul să le dea această poruncă. Dar răspunsul îl mulțumi pe împărat, care îl îndrăgi din ce în ce mai mult pe băiat.

– Iată și ultima întrebare: câte clipe are veșnicia?

Ciobănașul căzu un pic pe gânduri, apoi răspunse:

– Peste mări și țări, de departe de această împărație, se află un munte de diamant. Este atât de înalt, încât până și ochii obosesc privindu-l! La fiecare o sută de ani, pe acest munte vine o pasăre ca să-și ascuță ciocul. Când întregul munte se va toci, atunci veți ști că va fi trecut prima clipă de veșnicie.

– Ai răspuns foarte bine la toate cele trei întrebări, grăbi mulțumit împăratul. Nici măcar un înțelept nu mi-ar fi putut da răspunsuri mai bune. Așa cum am făgăduit, de-acum înainte vei locui cu mine la palat și vei fi, în ochii mei și ai lumii, ca propriul meu copil.

